

צביקה רוטנברג ז"ל - במלאת 70 לישראל

"ידיעות אחרונות" 17.4.18

במלאת 70 לעצמאות ישראל, הציג העיתון "ידיעות אחרונות" את המיזם של נעה חוסלוביצר-קולודני לזכר חללי ישראל שחרפו נפשם על עצמאותה. לכל שנת עצמאות - חלל אותו בחרה נעה. לייצוגה של שנת 1968 בחרה הכותבת את חברנו, לוחם סיירת-חרוב צביקה רוטנברג ז"ל.

24 שעות

יום הזיכרון

כל הסרטונים, התמונות והזכרונות בעמוד מיוחד ב־ynet

**70 פנים, 70 שמות,
70 זכרונות אחרונים**

חלל אחד מכל שנה, מקום המדינה ועד היום,
והזכרונות האחרונים שהותירו ליקריהם: מכתב, שיה,
תמונה, ציור או מחווה שנצרה לעד

נעה חוסלוביצר-קולודני

[/https://zynet.co.il/mshort/content/2018/fallen](https://zynet.co.il/mshort/content/2018/fallen)

| 1968 |

צבי רוטנברג ז"ל

החלום לחזור לקטיף התותים

צבי רוטנברג ז"ל

צבי רוטנברג נולד לישראל ווהבה, ונקרא על שם סבו מצד אמו, שנרצח על ידי הנאצים. במאי 1966 התגייס לצנחנים. במלחמת ששת הימים היה בכוח הכיבוש של אזור ירושלים, וכמכתב סיפר איך עבר בין הכדורים עם ג'יפ פתוח. "אמא, אל תראגי, לכל כדור יש כתובת", כתב. שלושה שבועות לפני מותו, הגיש רוטנברג בקשה לקבלת חופשה חקלאית, כדי לעזור לאביו בעונת קטיף התות. המכתב שבו ביקש לברוק האם טופסי החופשה אושרו, יהיה לזיכר רון המוחשי האחרון. "לאמא ואבא וכולם", כתב במאוס 1968. "רשמתי שאת חג פורים אני לא מבלה בטוב, אבל הרבה זמן לא ביליתי ככה. למרות שאני לא יודע לרקוד, נהניתי מאוד בנשף המסכות בדיסקוטק. ייתכן שאצא בזמן הקרוב לחופשה, אבל לא מבטית. האם הכל כשורה עם התות?" ב־8 באפריל 1968, בעת סיור בבקעת הירדן, רכבו עלה על מוקש, והוא מת מפצעיו.

הזיכרון שלי

70 שנים, 70 פנים וזיכרון אחד שנצרב עמוק בלב. במשך חודש ימים שקעתי בסיפוריהם של 70 חללי מערכות ישראל. מרגע המאבק על עצמאות המדינה, תוך כדי התארגנות צה"ל, דרך הלחימה הקיומית ביום הכיפורים והשהייה הממושכת בלבנון שהותירה צלקת כבדה, ועד לפיגועים הקטלניים בשנות התשעים וחיילים שנפלו בתאונות או בדרכם לבסיס. 23,646 הוא המספר הבלתי נתפס של חללי צה"ל, כוחות הביטחון וקורבנות פעולות האיבה שנפלו במערכות ישראל עד כתיבת שורות אלה. טובים מבינינו ובנותינו נהרגו במאבק הבלתי מתפשר לקיים חיי שגרה במדינה, והותירו אחריהם משפחות שכולות שבורות לב, וזיכרונות אחרוניים בדמות מכתבים, שירים, תמונות וציורים שמתציחים דווקא את היעדרם.

מתוך טור הפתיחה של חסלוביצר-קולודני לכתבת המיזם